

1.4.2014 Delo

Stran/Termin: 16

Naslov: Mrtvec pride po ljubico

Naklada: 35.475,00

Avtor: Matej Bogataj

Površina/Trajanje: 165,14

Rubrika/Oddaja: KULTURA

Žanr: POROČILO

Gesla: DARJA REICHMAN, MIH RODMAN, ALJOŠA TERNOVŠEK, BORUT VESELKO,

Svetlana Makarovič:
Mrtvec pride po ljubico
Prešernovo gledališče Kranj

★★★★★

»Vsaka zadeva je vsakogar zadeva!« pravi Tadej, specialist za prehode duš in odpušcanje v poetični drami *Mrtvec pride po ljubico* Svetlane Makarovič, in zdi se, da je to za režijo Jerneja Lorencija ob asistenci in koreografiji Gregorja Luštka in dramaturgiji Marinke Postrak napotek za uprizoritev in ključ do nje. Igro o (deziluziji) ljubezni namreč postavljajo z navzočnostjo vseh ves čas, vse, tudi najbolj intimne, stvari se dogajajo na očeh zlehtne in opravljive srenje, z osvetljavo razširjene še na dvorano. Ničesar ni mogoče skriti pred fovšljivimi očmi, tako da nastopajoči vstopajo v igro in iz nje iz uprizoritvenega medprostora, v vrsto postavljenih stolov in nekoliko dvignjenega odrčka, scenograf je Branko Hojnik. Ob strani so minimalni rekviziti, nastopajoči nemo in zato z zgovornimi grimasami komentirajo svoje omembe v replikah in se pri tem pomenljivo muzajo ali samovšečno nasmihajo. Ali pa vstopajo v prostor igre s poigravanjem na harmoniko, njihovi dueli in replike so glasbeno spremljani. Ob čelu in kitari namreč ravno harmonike – podobno kot tekmovanje in stopnjevanje klavirjev v *Ponoreli lokomotivi*, eni uspešnejših Lorencijevih preteklih režij – poudarjajo napetost, poskrbijo za glasbeno podlago, krepijo atmosfero in podpirajo dramaturgijo. Glasba Branka Rožmana preigra in preobleče slovenske narodne, uglasbi songe iz igre in podkrepi konfrontirane

udeležence, na slovensko folkloro pa se opre tudi kostumografija Belinde Radulović.

Mrtvec pride po ljubico je igra o deziluziji o večni in onstrangrobni ljubezni, po umoru in nečednostih na veselici se nesojena Anzljeva nevesta Micika podvoji na Prvo in Drugo, in bijeta, ena nedolžna in upajoča na zunajčasni svet idealitete, druga pragmatična in še preveč na tleh, neusmiljen boj za interpretacijo resničnosti, za dokaze o neumrljivosti ljubezni in proti njim. Prva Micika, kakor jo zastavi Ana Urbanc, je nedolžno sijoča, nepotvorjeno se naseli v svetu idealitete in je iz njega na koncu izbrisana, pregnana, Druga Micika, odigra jo Vesna Pernarčič, je bolj izmodrena in distancirana, zato prinese več igralskega komentarja in neposredne preživetvene agresije.

Anzeli Mihe Rodmana je mrtev, zato mikrofona, da lahko iz poenjanja še občuje s svetom, še to manj in manj. Spopad obeh Micik poteka pred žlahto in navijači, pretežno pragmatičnimi in slovensko zlehtnimi, zato ne brez samozaverovanosti in zvijačnosti; Darja Reichman je Micikina Mati, trda in surova v svoji enodimenzionalnosti, Aljoša Ternovšek kot Mlinar in Vesna Jevnikar kot njegova mati sta skoraj incestuozno povezana, ona ga komandira še zamrtva, in celo potovec Tadej, odigra ga Borut Veselko, je v uprizoritvi bolj nastopač in pridigar pogube kot sveti mož in nosilec tradicionalnih znanj. Lorenci in ekipa peljejo uprizoritev v počasnem tempu, s premolki in minimalizmom, ki je podprt z notranjo intenzivnostjo, predvsem pa igro izostrijo in napnejo: če v originalu ni z neba nobene štime, če se dogaja pod izpraznjenim nebom, je zdaj v uprizoritvi štime in muzike čez in čez, pa še kot celota vse štima. **MATEJ BOGATAJ**

POVEZANE VSEBINE
 delo.si/kultura

[...]